

die Ting, som forekommer mig at være af særlig Betydning. Det er vistnok overmaade vanskeligt, at drage den rette Grændse imellem Bevillingsmyndigheden og det Administrative. Det er vanskeligt for Bevillingsmyndigheden at undgaa paa mange Punkter at komme til at streife ind paa Administrationens Omraade, og jeg siger derfor ikke dette som nogen Bebreidelse, imod det nuværende og forsaavidt heller ikke imod noget af de ældre Folkething. Jeg tror ikke, at det nuværende Folkething kan siges at være det, som har den egentlige Skyld; men jeg tror, at Feilen har en langt ældre Oprindelse. Jeg siger det derfor, som sagt, ikke som nogen Bebreidelse, naar jeg udtaler, at det forekommer mig, at Folkethinget paa mange Steder er kommet ind paa det Administrative paa en Maade, som jeg maa finde overordentlig uheldig, og som det ialtfald vistnok maa indrømmes er overordentlig tidspildende. Jeg tror, at det er Landsthingets Pligt at give sit Bidrag til, at denne Grændse bliver trukken rigtig, og det vil vistnok ogsaa blive paaskjønnet af det andet Thing; thi jeg kan ikke tro Andet, end at Folkethinget selv ønsker at gaa den Vej, som er den rigtige. Jeg figter herved til en hel Del Udtalelser, som ere fremkomne i det andet Thing, men uden at de have været Gjenstand for særlig Afstemning. Jeg veed meget godt, at disse Udtalelser og Opfordringer ikke ligefrem ere det, som vi her skulle drøfte, men det er jo sikkert, at, naar vi drøfte en Lov, saa har den Udvalgsbetænkning, som ligger til Grund for Loven, en overordentlig stor Betydning. Det kan ikke undgaa, at man tillægger den stor Vægt, og det er jo ogsaa allerede blevet fremhævet fra flere Sider her, at man maatte lægge Vægt paa den. Hvis der nu i en saadan Udvalgsbetænkning — som jo har en særlig Karakter, fordi den ikke fremkommer fra et enkelt Medlem, men fra det Udvalg, som maa siges at repræsenterere Thinget i dets Helhed — fremkommer Opfordringer til Regjeringen om at gaa i visse Retninger, hvis disse Opfordringer ikke møde nogen Modsigelse i det andet Thing, hvis man, naar Lovforslaget kommer over til dette Thing, heller ikke her har sin Opmærksomhed henvendt i denne Retning, og hvis disse Opfordringer gjentages det ene Aar efter det andet, saa tror jeg, at det maa siges at være en Selvsjølge, at Regjeringen tilsidt maa tage Hensyn til disse Opfordringer. Derved kommer man imidlertid ind paa en overmaade uheldig Vej; thi, hvor omhyggelig Finantsudvalget end undersøger disse Ting, saa kan det dog ikke være Andet, end at disse Undersøgelser ikke kunne blive saa dybtgaaende og omhyggelige, som de kunde blive, dersom de vare forelagte til selvstændig Behandling. Man kommer altsaa til en overfladisk Bedømmelse af Forholdene, som kan have en overordentlig uheldig Indflydelse paa Regjeringen, og drives vi først hen i denne Retning, saa er det atter meget vanskeligt at standse og vanskeligt for dette Thing

at gjøre Modstand, for at komme ind paa den rette Vej. Jeg vil, for at forklare min Mening, nævne nogle enkelte af de Opfordringer, som findes i Betænkningen, og som findes gjentagne under den Behandling, der er foregaaet i det andet Thing. Man opfordrer saaledes Regjeringen til at bortfølge i alt Fald en Del af de nordsjællandske Stove for at anvende det indkomne Beløb til Beplantning af Heberne. Man opfordrer Regjeringen til at reformere Bygningsafgiften og til at reformere Rangskatten. Man kommer med Bink om, hvorledes man skal benytte Personposten. Man udtaler sig om, hvem der bør være Postbude, og om hvilke Regler, der bør sælges ved Antagelsen af Postbude. Man gaar ind paa at omtale, hvorledes Postinspektørernes Forretninger bør være. Man udtaler sig bestemt for, at Forvarsministerierne bør forenes. Man mener, at Eilshøvet med Bygningsvæsenet bør overdrages til Ingenieurkorpset. Man udtaler sig om det Unskelige i, at der findes en større Konkurrence Sted ved Levevancerne til den grønlandske Handel. Man forlanger Ophævelse af de separate Fonds, et Forlangende, som hyppig er bleven gjentaget. Man forlanger Oprettelse af en Vidtansstalt paa Statskassens Beføstning. Man opfordrer Regjeringen til at ansætte indfødte Missionærer i Grønland og til ikke at ansætte faste Professorer, men kun midlertidige Docenter ved Universitetet. Man opfordrer Regjeringen til at oprette Examenskommissioner ved Universitetet. Man opfordrer Regjeringen til at anvende Sorø Akademis Midler paa en mere frugtbringende Maade, end hidtil har fundet Sted, og man opfordrer den til at neblægge de lærde Skoler. Man modsætter sig, at Overingeniøren ved Statsbanerne flytter til Kjøbenhavn, og man opfordrer Regjeringen til at give en Lov om Gaberne paa Gammelholm. Man kunde nævne mange lignende Opfordringer i forskjellige Retninger, men det vil af de ansførte Exempler ses, at mange af disse Opfordringer ville kunne have stor Betydning for Regjeringen og Staten i det Hele; og, naar den bevillende Myndighed kommer med saadanne Opfordringer, og man forholder sig fuldkommen passiv overfor dem, saa kommer Regjeringen tilsidt til at gaa i et forkert Spor, og hele vort konstitutionelle Liv udsættes for at ødelægges. Jeg tror ligeledes, at det er sikkert, at alle de Undersøgelser, som gaa forud for disse Opfordringer, og som maa være meget omhyggelige, tage overmaade lang Tid, og, hvis man kunde undlade at komme ind derpaa, saa vilde vistnok en af de væsentligste Grunde til, at Finantslovens Behandling trækker saa langt ud, være bortfalden. Jeg har derfor ikke villet undlade at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa hele dette Forhold, idet jeg, hvis der skulde blive nedsat et Udvalg, vil bede dette at have sin Opmærksomhed særlig henvendt paa at modarbejde dette.